

OBBÁGY LACUS

„Mi egy vérből valók vagyunk...”

– ZARÁNDOKLAT HATÁROK NÉLKÜL

Az augusztus ifjúsági gyalogos zarándoklat nélkül számomra olyan, mint a vizes vb Hosszú Katinka-aranyérem nélkül, azaz elképzelhetetlen. Immár tizenötödik éve szerves részét képezi vakációm programjának, mikor megtervezem a nyarat, a zarándoklat gyakorlatilag prioritást élvez, minden program felett áll. Merem magam rutinos zarándoknak nevezni, de az ideai zarándoklat még számomra is rengeteg újdonságot tartogatott. Nincs két egyforma zarándoklat, hiszen minden évben másak a körülmények, máshonnan indulunk, s az időjárás is állandóan változik.

hazaszeretet és a gyönyörű, dimbes-dombos tájak, melyeken keresztül haladtunk utunk során.

„Mint a villám tépte magányos fenyő, / Mint a vizét veszett patak, mint az odébb rúgott kő, / Mint a fáradt vándor, ki némán enni kér, / Otthont, házat, Hazát, nyugalmat már többé nem remél. // S bár a lényegét még nem értheted, / Amíg nem éltél nehéz éveket, / Hogy történjen bármi, amíg élünk s meghalunk, / Mi egy vérből valók vagyunk.” Lehet, vannak olyanok, akik elcsépeltek, esetleg bulvárvasásznak titulálják az Ismerős Arcok Nélküled című számát, engem mégis kirázott a hideg, mikor Nagyváradon az első este zarándokok sokasága és a miniket igen élvezetes műsorral meglepő érsemjéni néptáncscsoport együtt énekelte. Az ideai zarándoklat legnagyobb tanulsága számomra vissza-

köszönt ebből a dalból: valóban van „ötmillió magyar, akit nem hall a nagyvilág”.

Magyarok, akik a 20. század szörnyűséges csapásait a leginkább megszenvedték, s a határok átrajzolásával területileg más országban ragadtak. Magyarok, akiket tizenhárom éve egy kegyetlen népszavazás következtében megfosztottak a kettős állampolgárság lehetőségétől. Magyarok, akik magyarok – és nem románok, szerbek, szlovákok, ukránok... Zarándoktársaim nevében őszintén mondhatom: hálásak vagyunk minden településnek, ahol befogadtak bennünket.

Csak egyvalami biztos, a cél: a máriapócsi Szűzanyához igyekszünk. Az ideai zarándoklat azért is ígérkezett rendkívülinek, mert először indultunk országhatáron túlról; a partiumi Nagyváradon találkoztunk augusztus 7-én, a délutáni órákban. Már önmagában azt nagyszerű ötletnek (és komoly kihívásnak) tartottam, hogy határon túlról indulunk, határon kívül rekedt honfitársainkkal találkozunk, de az igazi apropóját a helyszínválasztásnak a város (és e sorok írójának) védőszentje, Szent László király személye adta, akinek szentévéit ünnepeljük idén, s aki Nagyváradon püspökséget alapított. Bár az első napokban határon túl zarándokoltunk, mindenhol határtalan szeretettel fogadtak bennünket, s talán mindenki nevében mondhatom, a partiumi napok nemcsak a történelem kedvelőinek maradnak felejthetetlenül emlékeztetések, hanem a földrajz és a természet szerelmeseinek is. Bizony van, ami még a vízhólyagot és az embertelen hőséget is elfeledteti: a történelem viharában sem csorbuló határtalan

S hogy ennek írásos emléket is állítsak, hadd írjak rövid kronológiát a zarándoklat napjairól! Nagyváradot elhagyva római szentmisét végeztünk Hegyköztötteleken, s izlelőbimbóinkat már ekkor ráállítottuk az inycsiklandozó, ám a nagy meleg következtében (és persze a csípős paprikától) még tüzesebbnek tűnő gulyáslevesre, melyet nem utoljára ettünk ekkor, viszont jellemző, hogy még ötödik nap is jóízűen fogyasztottuk! Este Szentjobbon jobban esett a pihenés, mint előtte a harminc kilométer, de még meghallgattuk a FÉSZ (Fiatalok az Élet Szolgálatában) érdekes vetítéssel egybekötött előadását az élet védelméről s az abortusz problémaköréről. Utunkat folytatva Hegyközszentmiklóson, Nagykágyán

és Csokalyon keresztül jutottunk el Székelyhídra, ahol a 35-40 fokok termálmedencében „hűsölhettek” azok, akik nem izzadtak eleget az elmúlt két napban. Ezen az estén volt a kerekasztal-beszélgetés is Bőjte Csaba testvérrel, Nagy Tímea kétszeres olimpiai bajnok vívóval, Fülöp atyával és Kiss Norbert ferences öregdiákkal, aki már-már visszatérő vendége a zárandoklatnak – örömmel látjuk jövőre is! A lelki nap különleges ajándéka volt, hogy az út nagyjából negyedét traktorokkal tehetjük meg, ettől még nem tűnt kevésnek a csütörtöki táv, viszont azzal a személyes hittel és bizonyossággal vágtunk neki az útnak, hogy ha már harmadik napja feszegetjük határainkat, akkor Érselénd és Érsemjén érintésével át is lépjük majd. Csak arra nem számítottunk, hogy hiába van váratlanul közel Nyírbrány az országhatárhoz, a településen belül még közel öt kilométer gyaloglás vár ránk... Talán mondanom sem kell, altatni senkit sem kellett csütörtök éjjel...

az egész világ tudja! Olyan lelkesedéssel, elánnal nem szurkol nemzet, nem biztatja ember saját válogatottját, ahogy a magyar teszi! És mégis... 2004. december ötödike Mohács és Trianon után a harmadik tragikus esemény a magyar történelemben. Olyan nap, ami kitörölhetetlenül benne ég minden határon túl élő testvérünkben. Az tesz egy nemzetet igazán nagygyá, ha ki tud állni honfitársai mellett, ha megvédi azokat, akik rászorulnak. S ha majd minden Magyarországon élő állampolgár elfogadja, hogy vannak kint élő magyarok, akik nem önszántukból nem élnek Magyarországon, s akiket meg kell becsülnünk, akikért harcolnunk kell, akkor lesz igazán nagy nemzet a magyar.

Pénteken Fülöpön pihentünk (érsek atyánk maga adott erre engedélyt, de egyébként is minden létező szócikk ki lett aknázva a település nevével...), majd Nyírbélteken ebédeltünk, s rövid gyaloglás után aznapi szállásunkra, Encsencsre ért a csapat. Persze itt még nem ért véget az este: a nyírbátori Sárkány Fürdőben sok bátor fiatal DJ-re ropta a táncot, míg mások csak fürödtek és áztatták habtestüket. Köszönjük a szervezőknek ezt a fergeteges estét!!! Szombaton már tényleg nem várt ránk sok kilométer, s mondanám, hogy a nyírbogáti ebéd után már rutinból letoltuk a maradék távot, de ez nem lenne igaz; a katartikus élményt leginkább minden évben az adja, ha már alig bírsz elvánszorogni a célig... Most sem volt másképp, de sikerült, megcsináltuk, a több mint háromszáz fiatal megtette a százhusz-százharminc kilométert, és megérkezett Máriapócsra!

Különlegesen szép zárandoklat volt, melyet az tett igazán különlegessé és széppé, hogy papíron külföldön, mégis itthon, magyar lakta településeken mentünk keresztül. Az, hogy magyarnak lenni a legjobb dolog a világon, mindig eszembe jut, ha Budapesten járok: sok szép helyen megfordultam már a nagyvilágban San Franciscótól Szentpétervárig, de a mi fővárosunknál szebbet nem láttam – mert nincs! Magyarnak lenni a legjobb dolog a világon – ezt a tavalyi foci-Eb és az idei FINA vizes vb óta

addig meg maradnak az olyan tanúságtételek, amilyeneknek mi is szemtanúi lehettünk zárandoklatunk során. Nem hiszem, hogy sok zárandok szeme száraz maradt Nagyváradon a néptáncsoport egyébként is megható műsora végén, mikor együtt énekeltük a már többször említett Ismerős Arcok-klasszikust. Bőjte Csaba egy napot végigzárandokolt velünk, nagyon értékes gondolatokat hallottunk tőle, s talán nem veszi rossz néven, ha elárulom: minden elmélkedésében elérzékenyült. Ahogy a magyarságról, nemzeti identitásról, illetve a szegény sorsú családokról, árva gyermekekről mesélt, minduntalan könny szökött őszinte szemébe – és vele együtt a miénkbe is.

Azzal kezdtem írásomat, hogy a zárandoklat mindig kicsit más. Minden évben találkozunk ismerős arcokkal, ám idén egy Ismerős Arcokdal nyitotta fel a szemünket egy másmilyen találkozásra. Mi egy vérből valóok vagyunk határon túl élő magyar testvéreinkkel, akik a szívünkben tovább zárandokolnak velünk – s emléküket, vendégszeretetüket sohasem feledjük!

**KÖSZÖNJÜK MINDENKINEK, AKI
HOZZÁJÁRULT EHEZ A FELISMERÉSHEZ, TALÁLKOZÁSHOZ!**

A fotókat Szilágyi Icus készítette